

Arrest

**nr. 65 609 van 16 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. VINOIS, loco advocaat M. FRERE, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 november 2010 en hebben zich op dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers op 16 december 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 22 februari 2011.

1.3. Op 18 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing ten aanzien van Asllan BERISHA luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en van Rom origine te zijn. U verklaarde dat uw laatste woonplaats Prizren (Kosovo) was. U verklaarde dat uw persoonlijke problemen begonnen omstreeks 2007, toen u uw producten op de markt niet langer kwijt raakte en aldus uw inkomen verloor. Van dan af aan zou uw vrouw uit bedelen zijn moeten gaan om financieel het hoofd boven water te houden. U verklaarde echter als Roma geen vrijheid te genieten, en ook uw vrouw zou gepest en zelfs geslagen geweest zijn als ze uit bedelen ging. Tweemaal zou ook u fysiek aangevallen zijn. Een eerste keer in 2007 toen drie Albanese jongemannen u de toegang tot het gemeentehuis ontzegd zouden hebben. Sindsdien zou u met uw rug sukkelen, waardoor u arbeidsonbekwaam geworden zou zijn. Met uw medische klachten zou u enkel terecht gekund hebben bij een Turkse dokter. Vanaf 2009 zou u bovendien door Albanezen constant onder druk gezet zijn om uw grond, waarop tot 1999 een huis stond, te verkopen. U zou dit steeds geweigerd hebben, en getracht hebben om een officieel eigendomsbewijs van die grond te verkrijgen, wat u door de ambtenaar van het kadaster geweigerd geweest zou zijn. Tot slot zou u een tweede keer fysiek aangevallen zijn omstreeks Durdevan (6 mei 2010), toen een Albanees u verwondde met een fles. Omwille van al deze redenen verklaarde u Kosovo op 27 oktober 2010 verlaten te hebben, vergezeld van uw vrouw Z.(...) B.(...) (O.V.x) en zoon M.(...). Op 30 oktober 2010 zou u in België aangekomen zijn, om hier op 3 november 2010 asiel aan te vragen.

Ter staving van uw identiteit legde u de volgende documenten neer: uw geboorteakte, uitgereikt op 26 februari 2010 te Prizren; uw Joegoslavisch paspoort, uitgereikt op 29 december 1982 en verlengd op 23 april 1988; uw huwelijksakte, uitgereikt op 20 februari 1992 te Zapresic/Servië; de overlijdensakte van uw zoon N.(...), uitgereikt op 5 juni 2002 (Servië); een attest met betrekking tot uw opname op de spoeddienst te Charleroi op 14 februari 2011.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet echt aannemelijk heeft kunnen maken dat u de afgelopen jaren nog in Prizren/Kosovo zou verbleven hebben. Allereerst beschikt u over geen enkel overtuigend bewijs waaruit effectief blijkt dat u de laatste jaren in Prizren/Kosovo verbleven heeft. Uw oud Joegoslavisch paspoort bevestigt uw nationaliteit en identiteit, maar biedt geen garantie omtrent uw laatste officiële woonplaats. Verder bent u ondermeer niet in het bezit van een identiteitskaart afgeleverd door de tijdelijke VN-administratie in Kosovo (UNMIK), die in de periode juni 1999 tot de onafhankelijkheid van Kosovo in februari 2008 verantwoordelijk waren voor de afgifte van identiteitsdocumenten in Kosovo, of van een Kosovaarse identiteitskaart die afgeleverd wordt sinds de afkondiging van voornoemde onafhankelijkheid van het land. U gaf te kennen in Kosovo wel over een UNMIK-identiteitskaart beschikt te hebben, maar zou ze in de vrachtwagen die u naar België bracht laten liggen hebben. Gelet op de waarde van dit document, is deze verklaring echter weinig aannemelijk (gehoorverslag 11 april 2011 CGVS, p. 17). Bovendien gaf u zelf aan dat uw UNMIK-identiteitskaart maar tot omstreeks 2006 geldig was, maar dat meerdere pogingen om een nieuwe aan te vragen tevergeefs waren geweest. Gevraagd naar een verklaring waarom u niet in het bezit bent van identiteitsdocumenten, kwam u met de weinig afdoende uitleg dat u op het gemeentehuis beledigd en buiten gezet werd wanneer u er één ging vragen (gehoorverslag 11 april 2011 CGVS, p. 18). Voorts voldoet de door u neergelegde geboorteakte niet aan de vereiste kwaliteitseisen. Zo is het essentieel dat op dergelijk document een persoonlijk nummer vermeld staat, wat hier niet het geval is.

Verder is het onwaarschijnlijk dat een dergelijk officieel document fouten zou bevatten zoals als zou uw vader in 2004 geboren zijn. Wat al het voorgaande betreft dient bovendien opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt in Prizren reeds vele initiatieven werden genomen om de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) als inwoners van Kosovo te registreren en hen aan de nodige identiteitsdocumenten te helpen, veelal met succes. Zo stelde men de leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Ook het UNHCR initieert programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer het actieplan 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo', dat in september 2006 werd opgestart. Dit houdt ondermeer in dat individuen van deze gemeenschappen worden bijgestaan in het vervullen van civiele registratieprocedures, het aanschaffen van documenten en het identificeren van getuigen om feiten vast te stellen betreffende de identiteit van ongedocumenteerde aanvragers. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat er weinig geloof gehecht kan worden aan uw bewering in Prizren, op een recente geboorteakte na, onmogelijk aan identiteitsdocumenten te kunnen geraken.

Uw recente verblijf in Prizren/Kosovo wordt voorts verder ondermijnd door de verwarrende en zelfs tegenstrijdige verklaringen van u en uw vrouw omtrent jullie laatste woonplaats in Prizren. U verklaarde na de verwoesting van jullie huis in 1999 eerst gedurende 3 à 4 jaar in een sociaal appartement gewoond te hebben (Nona Tereza n° 44/16), om vervolgens tot uw komst naar België een huurhuis te betrekken in de wijk Durmish Asllan (gehoorverslag 11 april 2011 CGVS, p. 20-21). Het is opvallend dat u voor deze wijk nog steeds gebruik maakt van de oude benaming, in plaats van de nieuwe benaming Edith Durhem. Nog steeds volgens uw verklaringen zou u, zeker nog net voor uw vertrek naar België, samengewoond hebben met uw moeder (gehoorverslag CGVS, p. 3-4 en gehoorverslag 11 april 2011 CGVS, p. 20). Uw vrouw daarentegen zou verklaren nooit in een sociaal appartement gewoond te hebben, maar meteen in een huurhuis ingetrokken te zijn (gehoorverslag 11 april 2011 Z.(...) CGVS, p. 7). Uw vrouw verklaarde voorts enkel met u en M.(...) het huis gedeeld te hebben voor jullie vertrek (gehoorverslag Z.(...) CGVS, p. 2). Gevraagd of haar schoonmoeder ooit ingewoond heeft antwoordt ze negatief, en geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaring hieromtrent zei ze vervolgens het zich niet te kunnen herinneren (gehoorverslag 11 april 2011 Z.(...) CGVS, p. 11). Dit antwoord kan op zijn minst bevreemdend genoemd worden, aangezien u zelf verklaard heeft dat uw moeder uw vrouw soms zelfs vergezeld bij het boodschappen doen (gehoorverslag 11 april 2011 CGVS, p. 21).

Afgezien van uw twijfelachtig recent verblijf in Prizren/Kosovo, kunnen ook kanttekeningen gemaakt worden bij de incidenten die u aanhaalde en uw reactie hierop. Vooreerst dient in verband met het incident in 2007 opgemerkt te worden dat u buiten het gemeentehuis aangevallen werd door drie Albanese onbekenden, en dat een dergelijk scenario zich de latere keren dat u zich volgens uw verklaringen tot het gemeentehuis gewend zou hebben niet meer hebben voorgedaan. Zo zou u in 2006, 2009 en recentelijk in februari 2010 probleemloos toegang gehad hebben tot het gemeentehuis (gehoorverslag 11 april 2011 CGVS, p. 18-19-20). Op deze wijze ondermijnt deze vaststelling uw actuele vrees hieromtrent. Wat betreft het incident waarbij u aangevallen zou zijn met een fles, is de geloofwaardigheid hiervan danig op de helling komen te staan ten gevolge van tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Terwijl u tijdens het eerste gehoor nog verklaarde aangevallen te zijn kort na Durdevan 2010 toen u buitenshuis ging om hout te halen (gehoorverslag CGVS, p. 13), zou u dit incident later in 2009 situeren en zagezegd op uw weg te voet naar de moskee (gehoorverslag 11 april 2011 CGVS, p. 25). Gezien de zware feiten die toen gebeurd zouden zijn, zou toch redelijkerwijs verwacht mogen worden dat u zich ten minste uw bezigheid op het moment van de aanval zou kunnen herinneren.

Zelfs indien uw verklaringen omtrent uw persoonlijke problemen in Kosovo geloofwaardig zouden zijn, quod non, dan nog heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat u geen beroep zou kunnen doen op de Kosovaarse autoriteiten, in casu de Kosovaarse politie (KP). Volgens de verklaringen van zowel u als uw vrouw zou u immers wel degelijk beroep gedaan hebben op de politie, meer bepaald naar aanleiding van het laatstgenoemde incident waarbij u met een fles werd verwond. Over de verdere details hieromtrent spreken u en uw vrouw elkaar echter tegen: zo zou u verklaren dat u de volgende dag zelf naar de politie bent gegaan, en dat de aanwezige agent uw naam en adres heeft genoteerd met de belofte bij u langs te zullen komen. Hij zou echter nooit komen opdagen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Uw vrouw zou echter verklaren de politie geroepen te hebben, waarop die bij u thuis zelf zou langsgesproken zijn. De politie zou weliswaar gezegd hebben dat er niets aan de hand was (gehoorverslag 11 april 2011 Z.(...) CGVS, p. 8). Behalve de opvallende tegenstrijdigheid, is het weinig aannemelijk dat de politie als dusdanig gereageerd zou hebben, aangezien ze de oproep blijkbaar wel voldoende serieus nam om bij u thuis poolshoogte te komen nemen. Gezien het feit dat u beide bovendien verklaarde nooit problemen gehad te hebben met de Kosovaarse politie (gehoorverslag 11 april 2011 CGVS, p. 22 en gehoorverslag Z.(...) CGVS, p. 5), is het dan ook bevreemdend dat u bijvoorbeeld voor de mishandelingen die uw vrouw de voorbije jaren ondergaan zou hebben als ze uit ging bedelen nooit beroep heeft gedaan op de lokale politie. Als uitleg hiervoor antwoordde u enkel dat u niet durfde omdat u geen vrijheid had (gehoorverslag 11 april 2011 CGVS, p. 24). Dit argument zou u in 2009 echter niet verhinderen om wel naar de politie te stappen toen u moeilijkheden ondervond om een eigendomsakte te verkrijgen bij het kadaster in Prizren. In dit geval zou het echter meer aannemelijk geweest zijn indien u eerder de hulp had ingeroepen van één van de talrijke hulporganisaties voor Roma die Prizren rijk is. Vreemd genoeg kon u echter geen enkele van deze organisaties bij naam noemen (gehoorverslag CGVS, p. 12).

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uit de informatie van het CGVS blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), Eulex (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. De KP en Eulex garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers

duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het CGVS verduidelijken dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en –middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo en dat de in Kosovo aanwezige autoriteiten zowel bereid als in staat zijn om bescherming aan de minderheden te verlenen. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Gevraagd naar mogelijke verdere stappen, zoals bijvoorbeeld bij Eulex, antwoordde u trouwens eveneens negatief (gehoorverslag 11 april 2011 CGVS, p. 26).

Wat betreft uw verklaring dat u Prizren/Kosovo eveneens verlaten zou hebben omdat uw jongste zoon M.(...) op school gepest en geslagen werd omwille van zijn Roma-origine (gehoorverslag CGVS, p. 7), kan opgemerkt worden dat ook dit relaas ongeloofwaardig lijkt. Eerst en vooral is het bevreemdend dat uw vrouw amper op de hoogte zou zijn van de schoolloopbaan van haar eigen zoon, terwijl ze niet kon vertellen van wanneer tot wanneer hij precies naar school geweest zou zijn (gehoorverslag 11 april 2011 Z.(...) CGVS, p. 10). Hoewel u verklaarde dat hij tot zijn 9 jaar naar school geweest zou zijn (gehoorverslag 11 april 2011 CGVS, p. 10), zou uw vrouw aanvankelijk vertellen dat ze hem thuis hield uit angst dat hem iets zou overkomen. Pas geconfronteerd met uw verklaringen zou ze haar versie aanpassen aan die van u (gehoorverslag Z.(...) CGVS, p. 4). Als deze vaagheid en tegenstrijdigheid al twijfels doen rijzen over de echtheid van uw relaas, dan haalt de verklaring als zou M.(...) les gevolgd hebben in het Servisch de geloofwaardigheid volledig onderuit (gehoorverslag CGVS, p. 7 – 15 en gehoorverslag Z.(...) CGVS, p. 4). Volgens de informatie van het CGVS wordt er in Prizren immers geen onderwijs aangeboden in de Servische taal, laat staan dat er Servische leerlingen in de gemeente zouden zijn.

Wat er ook van zij, de informatie waarover het CGVS beschikt bevestigt dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school worden gehaald, ... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt.

Verder haalde u tevens de gezondheidstoestand van u en uw vrouw aan als reden waarom u uw land van herkomst verlaten zou hebben. Hoewel u verklaarde dat Albanese dokters u geweigerd zouden hebben u te verzorgen, meer bepaald toen u aan het gemeentehuis geslagen was, zou u desalniettemin een volledige behandeling (diagnose en medicatie) verkregen hebben van een Turkse dokter

(gehoorverslag CGVS, p. 11 en 14). Uw vrouw zou voor haar medische klachten eveneens bij diezelfde dokter geweest zijn (gehoorverslag CGVS, p. 14). Uit de informatie van het CGVS blijkt bovendien dat alle bevolkingsgroepen gelijke toegang hebben tot de medische centra in Prizren, waar alles aangegeven is in de drie officiële talen van de gemeente (Albanees, Servisch/Bosnisch en Turks). U zou echter uitleggen dat uw voornaamste probleem niet zozeer was om aan voorschriften te geraken, dan wel om de medicatie te kunnen bekostigen (gehoorverslag CGVS, p. 14), maar dit betreft een louter economisch motief en ressorteert bijgevolg niet onder de Vluchtelingenconventie.

Voorts rijzen er vragen bij uw verklaring dat u in Prizren/Kosovo geen bewegingsvrijheid zou genieten en amper buiten zou durven komen (gehoorverslag 11 april 2011 CGVS, p. 9-10). Deze bewering haalt u immers enerzijds zelf onderuit door later te verklaren dat u twee keer per week naar de moskee ging (gehoorverslag 11 april 2011 CGVS, p. 22), en dat ook uw vrouw zich buiten begaf om te gaan bedelen en naar de moskee te gaan (gehoorverslag 11 april 2011 Z.(...) CGVS, p. 6 en 9). Anderzijds blijkt de informatie waarover het CGVS beschikt bovendien dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het CGVS verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009, en is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en Prizren wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en nationaliteit worden hier immers niet betwist. De overlijdensakte van uw zoon N.(...) en het Belgisch medisch attest hebben geen invloed op uw asielaanvraag.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat ten aanzien van uw vrouw (Z.(...) B.(...), O.V.x) eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing ten aanzien van x luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en van Roma origine te zijn. U verklaarde dat uw laatste woonplaats Prizren (Kosovo) was. Op 27 oktober 2010 zou u samen met uw man (A.(...) B.(...), O.V. x) en uw zoon M.(...) Kosovo verlaten hebben. Op 30 oktober 2010 zou u in België aangekomen zijn, om hier op 3 november 2010 asiel aan te vragen. Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw man werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt. (Problemen met betrekking tot uw bewegingsvrijheid in Prizren/Kosovo en mishandelingen door Albanen, alsook de moeilijkheid om uw zoon M.(...) naar school te laten gaan.)

Ter staving van uw identiteit legde u de volgende documenten neer: de geboorteakte van uw man A.(...), uitgereikt op 26 februari 2010 te Prizren; het Joegoslavisch paspoort van A.(...), uitgereikt op 29

december 1982 en verlengd op 23 april 1988; uw huwelijksakte, uitgereikt op 20 februari 1992 te Zapresic/Servië; de overlijdensakte van uw zoon N.(...), uitgereikt op 5 juni 2002 (Servië); een attest met betrekking tot de opname van uw man op de spoeddienst te Charleroi op 14 februari 2011.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt Kosovo verlaten te hebben en/of er niet naar terug te kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt immers dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw man werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet echt aannemelijk heeft kunnen maken dat u de afgelopen jaren nog in Prizren/Kosovo zou verbleven hebben. Allereerst beschikt u over geen enkel overtuigend bewijs waaruit effectief blijkt dat u de laatste jaren in Prizren/Kosovo verbleven heeft. Uw oud Joegoslavisch paspoort bevestigt uw nationaliteit en identiteit, maar biedt geen garantie omtrent uw laatste officiële woonplaats. Verder bent u ondermeer niet in het bezit van een identiteitskaart afgeleverd door de tijdelijke VN-administratie in Kosovo (UNMIK), die in de periode juni 1999 tot de onafhankelijkheid van Kosovo in februari 2008 verantwoordelijk waren voor de afgifte van identiteitsdocumenten in Kosovo, of van een Kosovaarse identiteitskaart die afgeleverd wordt sinds de afkondiging van voornoemde onafhankelijkheid van het land. U gaf te kennen in Kosovo wel over een UNMIK-identiteitskaart beschikt te hebben, maar zou ze in de vrachtwagen die u naar België bracht laten liggen hebben. Gelet op de waarde van dit document, is deze verklaring echter weinig aannemelijk (gehoorverslag 11 april 2011 CGVS, p. 17). Bovendien gaf u zelf aan dat uw UNMIK-identiteitskaart maar tot omstreeks 2006 geldig was, maar dat meerdere pogingen om een nieuwe aan te vragen tevergeefs waren geweest. Gevraagd naar een verklaring waarom u niet in het bezit bent van identiteitsdocumenten, kwam u met de weinig afdoende uitleg dat u op het gemeentehuis beledigd en buiten gezet werd wanneer u er één ging vragen (gehoorverslag 11 april 2011 CGVS, p. 18). Voorts voldoet de door u neergelegde geboorteakte niet aan de vereiste kwaliteitseisen. Zo is het essentieel dat op dergelijk document een persoonlijk nummer vermeld staat, wat hier niet het geval is.

Verder is het onwaarschijnlijk dat een dergelijk officieel document fouten zou bevatten zoals als zou uw vader in 2004 geboren zijn. Wat al het voorgaande betreft dient bovendien opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt in Prizren reeds vele initiatieven werden genomen om de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) als inwoners van Kosovo te registreren en hen aan de nodige identiteitsdocumenten te helpen, veelal met succes. Zo stelde men de leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Ook het UNHCR initieert programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer het actieplan 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo', dat in september 2006 werd opgestart. Dit houdt ondermeer in dat individuen van deze gemeenschappen worden bijgestaan in het vervullen van civiele registratieprocedures, het aanschaffen van documenten en het identificeren van getuigen om feiten vast te stellen betreffende de identiteit van ongedocumenteerde aanvragers. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat er weinig geloof gehecht kan worden aan uw bewering in Prizren, op een recente geboorteakte na, onmogelijk aan identiteitsdocumenten te kunnen geraken.

Uw recente verblijf in Prizren/Kosovo wordt voorts verder ondermijnd door de verwarrende en zelfs tegenstrijdige verklaringen van u en uw vrouw omtrent jullie laatste woonplaats in Prizren. U verklaarde na de verwoesting van jullie huis in 1999 eerst gedurende 3 à 4 jaar in een sociaal appartement gewoond te hebben (Nona Tereza n° 44/16), om vervolgens tot uw komst naar België een huurhuis te betrekken in de wijk Durmish Asllan (gehoorverslag 11 april 2011 CGVS, p. 20-21). Het is opvallend dat u voor deze wijk nog steeds gebruik maakt van de oude benaming, in plaats van de nieuwe benaming Edith Durhem. Nog steeds volgens uw verklaringen zou u, zeker nog net voor uw vertrek naar België, samengewoond hebben met uw moeder (gehoorverslag CGVS, p. 3-4 en gehoorverslag 11 april 2011 CGVS, p. 20). Uw vrouw daarentegen zou verklaren nooit in een sociaal appartement gewoond te hebben, maar meteen in een huurhuis ingetrokken te zijn (gehoorverslag 11 april 2011 Z.(...) CGVS, p. 7). Uw vrouw verklaarde voorts enkel met u en M.(...) het huis gedeeld te hebben voor jullie vertrek (gehoorverslag Z.(...) CGVS, p. 2). Gevraagd of haar schoonmoeder ooit ingewoond heeft antwoordt ze negatief, en geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaring hieromtrent zei ze vervolgens het zich niet

te kunnen herinneren (gehoorverslag 11 april 2011 Z.(...) CGVS, p. 11). Dit antwoord kan op zijn minst bevreemdend genoemd worden, aangezien u zelf verklaard heeft dat uw moeder uw vrouw soms zelfs vergezeld bij het boodschappen doen (gehoorverslag 11 april 2011 CGVS, p. 21).

Afgezien van uw twijfelachtig recent verblijf in Prizren/Kosovo, kunnen ook kanttekeningen gemaakt worden bij de incidenten die u aanhaalde en uw reactie hierop. Vooreerst dient in verband met het incident in 2007 opgemerkt te worden dat u buiten het gemeentehuis aangevallen werd door drie Albanese onbekenden, en dat een dergelijk scenario zich de latere keren dat u zich volgens uw verklaringen tot het gemeentehuis gewend zou hebben niet meer hebben voorgedaan. Zo zou u in 2006, 2009 en recentelijk in februari 2010 probleemloos toegang gehad hebben tot het gemeentehuis (gehoorverslag 11 april 2011 CGVS, p. 18-19-20). Op deze wijze ondermijnt deze vaststelling uw actuele vrees hieromtrent. Wat betreft het incident waarbij u aangevallen zou zijn met een fles, is de geloofwaardigheid hiervan danig op de helling komen te staan ten gevolge van tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Terwijl u tijdens het eerste gehoor nog verklaarde aangevallen te zijn kort na Durdevan 2010 toen u buitenshuis ging om hout te halen (gehoorverslag CGVS, p. 13), zou u dit incident later in 2009 situeren en zagezegd op uw weg te voet naar de moskee (gehoorverslag 11 april 2011 CGVS, p. 25). Gezien de zware feiten die toen gebeurd zouden zijn, zou toch redelijkerwijs verwacht mogen worden dat u zich ten minste uw bezigheid op het moment van de aanval zou kunnen herinneren.

Zelfs indien uw verklaringen omtrent uw persoonlijke problemen in Kosovo geloofwaardig zouden zijn, quod non, dan nog heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat u geen beroep zou kunnen doen op de Kosovaarse autoriteiten, in casu de Kosovaarse politie (KP). Volgens de verklaringen van zowel u als uw vrouw zou u immers wel degelijk beroep gedaan hebben op de politie, meer bepaald naar aanleiding van het laatstgenoemde incident waarbij u met een fles werd verwond. Over de verdere details hieromtrent spreken u en uw vrouw elkaar echter tegen: zo zou u verklaren dat u de volgende dag zelf naar de politie bent gegaan, en dat de aanwezige agent uw naam en adres heeft genoteerd met de belofte bij u langs te zullen komen. Hij zou echter nooit komen opdagen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Uw vrouw zou echter verklaren de politie geroepen te hebben, waarop die bij u thuis zelf zou langsgesproken zijn. De politie zou weliswaar gezegd hebben dat er niets aan de hand was (gehoorverslag 11 april 2011 Z.(...) CGVS, p. 8). Behalve de opvallende tegenstrijdigheid, is het weinig aannemelijk dat de politie als dusdanig gereageerd zou hebben, aangezien ze de oproep blijkbaar wel voldoende serieus nam om bij u thuis poolshoogte te komen nemen. Gezien het feit dat u beide bovendien verklaarde nooit problemen gehad te hebben met de Kosovaarse politie (gehoorverslag 11 april 2011 CGVS, p. 22 en gehoorverslag Z.(...) CGVS, p. 5), is het dan ook bevreemdend dat u bijvoorbeeld voor de mishandelingen die uw vrouw de voorbije jaren ondergaan zou hebben als ze uit ging bedelen nooit beroep heeft gedaan op de lokale politie. Als uitleg hiervoor antwoordde u enkel dat u niet durfde omdat u geen vrijheid had (gehoorverslag 11 april 2011 CGVS, p. 24). Dit argument zou u in 2009 echter niet verhinderen om wel naar de politie te stappen toen u moeilijkheden ondervond om een eigendomsakte te verkrijgen bij het kadaster in Prizren. In dit geval zou het echter meer aannemelijk geweest zijn indien u eerder de hulp had ingeroepen van één van de talrijke hulporganisaties voor Roma die Prizren rijk is. Vreemd genoeg kon u echter geen enkele van deze organisaties bij naam noemen (gehoorverslag CGVS, p. 12).

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uit de informatie van het CGVS blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), Eulex (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. De KP en Eulex garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het CGVS verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsfactoren en –middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo en dat de in Kosovo aanwezige autoriteiten zowel bereid als in staat zijn om bescherming aan de minderheden te verlenen. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische

Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Gevraagd naar mogelijke verdere stappen, zoals bijvoorbeeld bij Eulex, antwoordde u trouwens eveneens negatief (gehoorverslag 11 april 2011 CGVS, p. 26).

Wat betreft uw verklaring dat u Prizren/Kosovo eveneens verlaten zou hebben omdat uw jongste zoon M.(...) op school gepest en geslagen werd omwille van zijn Roma-origine (gehoorverslag CGVS, p. 7), kan opgemerkt worden dat ook dit relaas ongeloofwaardig lijkt. Eerst en vooral is het bevreemdend dat uw vrouw amper op de hoogte zou zijn van de schoolloopbaan van haar eigen zoon, terwijl ze niet kon vertellen van wanneer tot wanneer hij precies naar school geweest zou zijn (gehoorverslag 11 april 2011 Z.(...) CGVS, p. 10). Hoewel u verklaarde dat hij tot zijn 9 jaar naar school geweest zou zijn (gehoorverslag 11 april 2011 CGVS, p. 10), zou uw vrouw aanvankelijk vertellen dat ze hem thuis hield uit angst dat hem iets zou overkomen. Pas geconfronteerd met uw verklaringen zou ze haar versie aanpassen aan die van u (gehoorverslag Z.(...) CGVS, p. 4). Als deze vaagheid en tegenstrijdigheid al twijfels doen rijzen over de echtheid van uw relaas, dan haalt de verklaring als zou M.(...) les gevolgd hebben in het Servisch de geloofwaardigheid volledig onderuit (gehoorverslag CGVS, p. 7 – 15 en gehoorverslag Z.(...) CGVS, p. 4). Volgens de informatie van het CGVS wordt er in Prizren immers geen onderwijs aangeboden in de Servische taal, laat staan dat er Servische leerlingen in de gemeente zouden zijn.

Wat er ook van zij, de informatie waarover het CGVS beschikt bevestigt dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school worden gehaald, ... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt.

Verder haalde u tevens de gezondheidstoestand van u en uw vrouw aan als reden waarom u uw land van herkomst verlaten zou hebben. Hoewel u verklaarde dat Albanese dokters u geweigerd zouden hebben u te verzorgen, meer bepaald toen u aan het gemeentehuis geslagen was, zou u desalniettemin een volledige behandeling (diagnose en medicatie) verkregen hebben van een Turkse dokter (gehoorverslag CGVS, p. 11 en 14). Uw vrouw zou voor haar medische klachten eveneens bij diezelfde dokter geweest zijn (gehoorverslag CGVS, p. 14). Uit de informatie van het CGVS blijkt bovendien dat alle bevolkingsgroepen gelijke toegang hebben tot de medische centra in Prizren, waar alles aangegeven is in de drie officiële talen van de gemeente (Albanees, Servisch/Bosnisch en Turks). U zou echter uitleggen dat uw voornaamste probleem niet zozeer was om aan voorschriften te geraken, dan wel om de medicatie te kunnen bekostigen (gehoorverslag CGVS, p. 14), maar dit betreft een louter economisch motief en ressorteert bijgevolg niet onder de Vluchtelingenconventie.

Voorts rijzen er vragen bij uw verklaring dat u in Prizren/Kosovo geen bewegingsvrijheid zou genieten en amper buiten zou durven komen (gehoorverslag 11 april 2011 CGVS, p. 9-10). Deze bewering haalt u immers enerzijds zelf onderuit door later te verklaren dat u twee keer per week naar de moskee ging (gehoorverslag 11 april 2011 CGVS, p. 22), en dat ook uw vrouw zich buiten begaf om te gaan bedelen en naar de moskee te gaan (gehoorverslag 11 april 2011 Z.(...) CGVS, p. 6 en 9). Anderzijds blijkt de informatie waarover het CGVS beschikt bovendien dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali

en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het CGVS verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009, en is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en Prizren wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en nationaliteit worden hier immers niet betwist. De overlijdensakte van uw zoon Nusret en het Belgisch medisch attest hebben geen invloed op uw asielaanvraag."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, en het zorgvuldigheidsbeginsel, voeren verzoekers aan dat het door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangehaalde plan ter integratie van onder andere Roma-minderheden slechts in werking is getreden in 2009, moment waarop zij reeds lang uit Kosovo waren vertrokken, en het niet voldoende is dat de autoriteiten zich bewust zijn van een bepaald probleem en een actieplan hebben opgesteld, doch dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) vereist dat door de commissaris-generaal ook moet nagegaan worden in welke mate deze acties effectief zijn, hetgeen in casu niet gebeurd is. Verzoekers wijzen verder op het in september 2010 nieuw uitgebrachte rapport van Amnesty International waarin in zeer duidelijke bewoordingen kritiek wordt geuit op het beleid dat wordt gevoerd inzake (gedwongen) terugkeer van Roma naar Kosovo en waaruit blijkt dat zelfs de meest fundamentele basisrechten niet gegarandeerd zijn in Kosovo voor Roma en dat de manier waarop de Roma worden behandeld een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM, en zij betreuren dat dit rapport niet opgenomen werd in het Cedoca rapport van de commissaris-generaal, dat nochtans een update kende op 25 oktober 2010, zijnde na de publicatie van het rapport van Amnesty International, noch in de bestreden beslissing. Uit dit rapport blijkt tevens dat de wetgevende initiatieven inzake discriminatie die door de Kosovaarse overheid werden uitgedacht in praktijk nog niet worden toegepast en dat er nog geen enkele concrete stap werd genomen in het kader van het strategisch plan 2009-2015. Verzoekers besluiten dat de commissaris-generaal, door de partiële lezing en het citeren van het Cedoca-verslag, het gebrek aan vermelding van het Amnesty-verslag in het Cedoca-rapport alsmede het gebrek aan vermelding ervan in de bestreden beslissing een teken is dat het Commissariaat-generaal niet op objectieve wijze is tewerk gegaan en niet met alle informatie rekening heeft gehouden om tot een beslissing te komen.

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stukken toegevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij de afgelopen jaren nog in Prizren/Kosovo zou verbleven hebben en er weinig geloof gehecht kan worden aan zijn bewering in Prizren, op een recente geboorteakte na, onmogelijk aan identiteitsdocumenten te kunnen geraken, (ii) zijn recente verblijf in Prizren/Kosovo voorts ondermijnd wordt door de verwarrende en tegenstrijdige verklaringen die hij en zijn vrouw omtrent hun laatste woonplaats in Prizren aflegden, (iii) daarnaast ook kanttekeningen kunnen worden gemaakt bij de incidenten die hij aanhaalde en zijn reactie hierop, (iv) hij hoe dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen beroep zou kunnen doen op de Kosovaarse autoriteiten en verzoeker en zijn vrouw elkaar hier ook over tegenspreken, (v) uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP (Kosovo Police), Eulex (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt bepaald, (vi) er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo, (vii) er stappen gezet worden ter verbetering van de integratie van de RAE, (viii) de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, (x) geconcludeerd kan worden dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de vluchtelingenconventie, noch van die aard is dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, (xi) ook zijn verklaringen omtrent zijn jongste zoon M. die op school gepest en geslagen werd omwille van zijn Roma-origine ongeloofwaardig lijken, (xii) hoe dan inderdaad uit de informatie blijkt dat heel wat Roma zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerde vlakken discriminatie kunnen ondervinden, doch dat deze situatie het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet herleid kan worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden, (xiii) de gezondheidstoestand van verzoeker en zijn vrouw een louter economisch motief betreft zo het voor hen niet zozeer een probleem was om aan voorschriften te komen, doch wel het bekostigen van de medicatie problematisch was, (xiv) er vragen rijzen bij zijn bewering in Prizren/Kosovo geen bewegingsvrijheid te kunnen genieten en amper buiten te durven komen, temeer aangezien uit informatie blijkt dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en Prizren wel degelijk objectief verbeterd zijn, en (xv) de door hem neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande bevindingen.

Uit de bestreden beslissing van verzoekster blijkt dat zij zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven die werden aangehaald door haar echtgenoot, zodat in haar hoofde evenmin besloten kan worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigeringen van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 18 mei 2011 (CG nr.x en x), op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van

de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers geen poging ondernemen om bepaalde pertinente motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontcrachten. Zo wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij de afgelopen jaren nog in Prizren/Kosovo zouden hebben verbleven en wordt dit besluit uitgebreid en gedetailleerd toegelicht. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6. Verzoekers betogen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in concreto nagegaan heeft in welke mate de plannen van de Kosovaarse autoriteiten om de discriminatie van Roma tegen te gaan en de integratie van Roma te bevorderen, effectief zijn. Zij wijzen erop dat de informatie van Cedoca-rapporten gebaseerd zijn op een missie van het CGVS naar Kosovo tussen 15 en 25 september 2009, terwijl er een nieuw rapport werd uitgebracht van Amnesty International in september 2010, waar geen rekening mee gehouden werd, en waar in duidelijke bewoordingen kritiek wordt geuit op het beleid dat wordt gevoerd inzake (gedwongen) terugkeer van Roma naar Kosovo. Zo stellen verzoekers, onder verwijzing naar het Amnesty International rapport, dat de fundamentele basisrechten niet gegarandeerd zijn in Kosovo voor Roma, de manier waarop de Roma worden behandeld een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM aangezien het een vernederende en mensonterende behandeling is, gezien de omvang van de discriminatie, de omvang van de discriminatie niet enkel speelde op het gebied van scholing, maar ook op de arbeidsmarkt, op het gebied van sociale voordelen etcetera. Verzoekers vervolgen dat de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in schril contrast staan met het rapport van Amnesty International en zij besluiten dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet op objectieve wijze tewerk gegaan is en niet met alle informatie rekening heeft gehouden.

De Raad merkt vooreerst op dat dit rapport van Amnesty International, om verschillende redenen, geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissingen of de gevolgtrekking die de commissaris-generaal eraan verbonden heeft. Indien uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat de algemene situatie voor de minderheden in Kosovo – en met name voor de Roma/Ashkali waarvan velen het slachtoffer zijn van discriminatie of in precare levensomstandigheden leven – moeilijk blijft of zelfs zorgwekkend is, is deze algemene situatie niet van die aard om te besluiten dat elke Rom/Ashkali, louter omwille van zijn etnische toebehoren een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Dit wordt ook zo gesteld door UNHCR (waar het geciteerde rapport van Amnesty International overigens naar verwijst en uitgebreid citeert) die in zijn *'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo'* van 9 november 2009 benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. Daar waar het door verzoekers aangehaalde rapport van Amnesty

International refereert aan de algemene veiligheidssituatie en de beperkte bewegingsvrijheid in hoofde van etnische minderheden waaronder RAE in Kosovo, moet worden vastgesteld dat deze vaststellingen algemeen van aard zijn en zodoende géénszins afbreuk doen aan de omstandige en meer gedetailleerde informatie toegespitst op het individuele dossier waarop de bestreden beslissingen zijn gebaseerd. Verzoekers gaan er overigens aan voorbij dat de CEDOCA-rapporten niet enkel gebaseerd zijn op een missie in september 2009, doch dat veel objectieve en gedetailleerde bronnen werden geconsulteerd en geciteerd, waaronder OSCE Kosovo met verschillende 'Community profiles' ('profiel van de verschillende regio en gemeenschappen'), KIPRED ('Kosovo Institute for Policy Research and Development'), ECMI ('European Centre for Minority issues'), 'UNHCR Statistics', European Union: European Commission, Commission Staff Working Document: Kosovo Progress Report, 9 November 2010, Eulex Programme Report 2010, UNHCR's Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of individuals from Kosovo, 9 november 2009. Ten overvloede wijst de Raad erop dat een laatste update van 14 maart 2011 aan het administratief dossier is toegevoegd.

De Raad stelt vast dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat het beleid van de Kosovaarse autoriteiten niet gericht is op uitsluiting of discriminatie doch wel op integratie in het politieke, sociale en economische leven. Zo blijkt dat gestaag diverse maatregelen op touw worden gezet (grondwet, antidiscriminatiewet, strategisch integratieplan) om bevordering op het vlak van politieke participatie, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting, tewerkstelling, sociale zekerheid, gelijke rechten, registratie te realiseren. Hoewel dit een werk van lange adem is dat overigens beïnvloed wordt door tal van factoren die het loutere etnische aspect overstijgen (cf. algemene economische malaise, culturele tradities), worden er niettemin concrete resultaten geboekt. Verzoekers verklaren afkomstig te zijn van Prizren en de Raad leest met betrekking tot de Roma in Prizren in de aan het administratief dossier toegevoegde documentatie het volgende: *"ECMI Kosovo startte het pilootproject 'Improving Service Delivery and Minority Rights Awareness at the Municipal and Civil Society Level' dat loopt in (...) Prizren en waarbij de gemeentelijke overheden en RAE NGO's werden betrokken. (...) Deze problemen van lage inschrijving- en handavingsgraad bij RAE-kinderen doen zich ook voor in de gemeente Prizren. Via allerhande projecten wordt getracht hierop een antwoord te bieden. Vooreerst zijn er heel wat initiatieven op dit terrein in Prizren die vertrekken vanuit de Roma-gemeenschap zelf. Heel wat NGO's besteden er aandacht aan onderricht van het Romani, alsook van de cultuur, de tradities en de geschiedenis van de Roma. Verder liep er met de steun van de OVSE in de periode 2004 tot 2007 in deze gemeente een programma waarbij inhaalklassen voor RAE-kinderen werden georganiseerd. (...) De gemeente Prizren organiseerde tevens in het verleden publieke bewustwordingscampagnes gericht naar ouders van deze bevolkingsgroepen om hun kinderen op school in te schrijven. In november 2008 werden twee nieuwe kleuterscholen in de gemeente geopend, waar de helft van het personeel tot de Roma-gemeenschap behoorde. (...) In de gemeente Prizren werden door UNDP (United Nations Development Programme) reeds 26 beurzen uitgereikt aan RAE-studenten op het niveau van het middelbaar (24) en universitair (2) onderwijs. Ook het Ministry of Communities and Returns (MCR) reikt schoolbeurzen uit aan leden van deze gemeenschappen. (...) Er werden door de gemeentelijke terugkeerambtenaar (Municipal Return Officer) van Prizren specifieke maatregelen genomen om de specifieke registratie en de uitreiking van persoonlijke documenten aan gerepatrieerde personen te vergemakkelijken."* ('Situatie van Roma, Ashkali en Agyptenaren in de gemeente Prizren' van 15 december 2009, p. 14-15) en *"In de regio Prizren zijn er in 2009 en 2010 geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten gemeld waarvan Roma het doelwit waren. Binnen deze regio zijn de twee gemeenschappen goed geïntegreerd in de samenleving en voelen ze zich algemeen veilig om vrij te bewegen. In het algemeen heeft de grotere mobiliteit tot een verhoogde toegang tot openbare diensten geleid en tot integratie met de meerderheidsgemeenschap. In de gemeente Prizren is de Romabevolking van voor het conflict grotendeels gebleven en geniet ze bewegingsvrijheid in de gemeente en daarbuiten. Roma spreken vrij hun moedertaal in het openbaar in alle gemeenten van de regio Prizren. (...) In de regio Prizren zijn er geen belemmeringen in de toegang tot rechtbanken en juridische dienstverlening. Kansarme en kwetsbare groepen, waaronder de Roma, genieten van gratis rechtsbijstand die door de Commissie Rechtsbijstand worden aangeboden."* ('Veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid voor Roma, Ashkali en Egyptenaren' van 14 maart 2011, p. 11 en 23).

De Raad is dan ook van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kan verweten worden dat niet effectief werd nagegaan of de voornemens van de Kosovaarse autoriteiten effectief zijn. Met de kritiek dat het niet voldoende is dat er door de autoriteiten een bepaalde actie wordt ondernomen, doch dat ook door de commissaris-generaal moet worden nagegaan in welke mate deze acties effectief zijn, gaan verzoekers bovendien voorbij aan wat reeds terecht in de bestreden beslissingen werd gesteld: *"Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke*

maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.” De Raad kan voorts alleen maar vaststellen dat verzoekers zelf geen concrete persoonlijke gegevens aanbrengen die de informatie van de commissaris-generaal ondergraaft, noch tonen zij aan dat de commissaris-generaal uit deze informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Waar verzoekers dienaangaande immers opmerken dat het plan slechts in werking getreden is in 2009, moment waarop zij reeds lang uit Kosovo waren vertrokken, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers hun algehele geloofwaardigheid opnieuw ondermijnen zo zij volgens hun verklaringen pas op 27 oktober 2010 het land verlieten (Ad stuk 18, vragenlijst DVZ, vraag 35), bewering waaraan geen geloof wordt gehecht.

Uit het geheel van de gegevens dat voorhanden is, kan bijgevolg niet worden afgeleid dat er ernstige aanwijzingen zijn waaruit blijkt dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar hun land van herkomst noch dat zij zich niet onder de bescherming van dat land kunnen of willen stellen. In de mate verzoekers de schending van artikel 3 EVRM aanvoeren merkt de Raad op dat voornoemd artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Er zijn tenslotte geen gegevens voorhanden dat de situatie in Kosovo van dien aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. Gelet op het feit dat het rapport van Amnesty International van september 2010 niet van die aard is dat het aan de motieven van de bestreden beslissingen afbreuk kan doen en mede gelet op het feit dat de commissaris-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissingen gesteund heeft op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen ter plaatse, waaronder de in Kosovo aanwezige internationale organisaties zoals de OVSE, UNHCR, EULEX en ICO, plaatselijke vertegenwoordigers van NGO's en 'community leaders' van Roma, Ashkali en Egyptenaren (administratief dossier, stuk 22), kunnen verzoekers de commissaris-generaal niet kwalijk nemen geen melding te hebben gemaakt van het rapport van Amnesty International in de Cedoca-informatie of in de bestreden beslissingen. Dat de commissaris-generaal niet op objectieve wijze is te werk gegaan en niet met alle informatie rekening heeft gehouden waardoor hij de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden, kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

2.8. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS